

всичко това се знае най-подробно. Защото, какво е граничарът? — питаше често на словесното Кузевъ. И си отговаряше самъ: очи и уши. А пъкъ има ли месецъ, службата е полка: опасността вече не е тъй страшна, когато може да се види и измѣри съ очи.

И много естествено бѣше, че щомъ видѣхме да изгрѣва месецътъ, изведнѣжъ почувствувахме облекчение и се развеселихме. Азъ повече не разтворихъ книгата, кандидатътъ възбудено почна да се разхожда изъ стаята. Той погледна часовника на ржката си и каза:

— Часътъ е единадесетъ. Трѣбва да сж забили вече камбанитѣ. Какъ биятъ великденскитѣ камбани! Всѣкога съмъ чувствувалъ това само чрезъ трепета на детскитѣ години. Празниците сж за децата, казватъ. И, наистина, де е оная и чиста и хубава радостъ!

Той направи нѣколко крачки, замисли се за минута и продължи:

— Всѣка година по това време си спомнямъ една и сжща случка. И спомнямъ си това и съ умиление, и съ нѣкаква горчива болка. Чакай, азъ ще ти разкажа.

— Бѣхъ малъкъ тогава, трѣбва да съмъ билъ шестъ или седемгодишенъ. Бѣхме станали и седѣхме до огъня. А вънъ биеха вече камбанитѣ! Господи, каква радостъ усѣцахъ тогава! Струваше ми се, че цѣлата земя се